

op korten afstand gelegen is van den Schiedamschen Dijk, kunnen wij Korthals in zekeren zin als achterbuurman van Holtus beschouwen. Daar de één brander, de ander slijter was, waren het bepaald handelsvrienden, en de hulp, door juffrouw Korthals aan Adriana Holtus in deze krietieke zaak verleend, geeft ons zelfs vrijheid aan nog intiemer verhoudingen tusschen beide huisgezinnen te denken.

Voor wij de gevolgen van Adriana's bekentenis nagaan, kan het geen kwaad den gang der zaak tot hiertoe, eens te overzien. Als wij er namelijk op letten, hoe de daartoe benoemde Commissie reeds Zaterdag 17 November van Holtus gehoord had, wat hij mededeelen wilde, dan rijst natuurlijk de vraag: om welke reden zij het noodig achtte «provisioneel te secreteren», wat de inhoud van die mededeelingen was. Wij zouden zoo zeggen, dat onmiddellijke huiszoeking na deze bekentenis vrij wat doelmatiger ware geweest om de waarheid der bekentenis van Holtus te staven. Maar, als wij nu dienzelfden Zaterdag en den Zondag d. a. v. de Koning te diens huize en bij Jacobus Korthals ontmoeten en hooren, hoe hij (naar wij mogen veronderstellen met nadruk) aandringt op de verwijdering van elk overtuigingsbewijs uit de woning van Holtus, dan zou men met eenigen grond kunnen vragen of niet misschien een der commissieleden in deze zaak betrokken was, of bekenden had, die, gewaarschuwd, dat er een onweder broedde, Isaac de Koning gebruikten om het dreigend gevaar zooveel mogelijk af te wenden. Na rijpe overweging van alle gegevens houd ik het er echter voor, dat de tijding van het in hechtenis nemen van Holtus, oorzaak van vrees aan de Koning gegeven heeft, en hij, als deelhebber in het complot en misschien op eene andere wijze ingelicht omtrent de ontmoeting tusschen Holtus en den Hoofdofficier, zoo spoedig doenlijk op de vernie-